

## Arrest

nr. 161 145 van 1 februari 2016  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 april 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 augustus 2009 huwt verzoekende partij in Ivoorkust met een in België verblijvende niet-EU-onderdaan van Ivoriaanse nationaliteit.

1.2. Verzoekende partij komt op 10 februari 2011 in België aan in het bezit van een visum type D, in het kader van gezinshereniging met een in België erkende vluchteling van Ivoriaanse nationaliteit.

1.3. Op 16 juni 2011 werd verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart als familielid van een erkend vluchteling.

1.4. Per vonnis van 5 december 2011 worden verzoekende partij en haar echtgenoot door de vrederechter van de zesde kanton te Antwerpen gemachtigd om afzonderlijk te verblijven, gelet op de ernstig verstoorde verstandhouding tussen de partijen. Blijkens dit vonnis heeft verzoekende partij de echtelijke woonst verlaten op 30 juni 2011.

1.5. Op 20 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij op 15 juni 2012 in kennis wordt gesteld. De motieven van deze beslissing zijn de volgende:

*“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,*

*wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:*

*Naam: A. (...)*

*Voorna(a)m(en): A. N. P. (...)*

*Nationaliteit: Ivoorkust*

*Geboortedatum: (...)*

*Geboorteplaats: A. A. (...)*

*Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

*Verblijvende te: (...)*

*gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:*

*de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).*

*Betrokkene stond sedert 01.04.2011, bij haar aankomst in België, ingeschreven op het adres van de echtgenoot, maar staat sedert 18.10.2011 geregistreerd op een ander adres. Op 13.03.2012 werd dit ook vastgesteld door de bevoegde wijkagent. In zijn verslag d.d. 13.03.2012 vermeldt de wijkagent tevens dat reeds 2 aanvankelijke en 2 navolgende processen-verbaal voor familiale twist van het koppel bekend zijn bij de politie.*

*Op 05.12.2011 velt de vrederechter van het 6de kanton Antwerpen een vonnis waarin gesteld wordt dat de verplichting der echtgenoten jegens elkaar tot samenwonen tijdelijk geschorst wordt. Er wordt vastgesteld dat er een ernstige verstoring is van de verstandhouding tussen beide partijen.*

*In bijlage aan proces-verbaal AN 42.LB.095001/2011 -GF d.d. 30.06.2011 haalt betrokkene aan dat haar man bazig is en dat hij zou eisen dat betrokkene onderdanig en gehoorzaam is; er zouden geen slagen gevallen zijn.*

*Betrokkene kan geen aanspraak maken op de bepalingen van artikel 11 §2, 4de lid, betreffende geweld in de familie.*

*Betrokkene is nog maar sedert 04.04.2011 in België geregistreerd, ze heeft maar ongeveer een half jaar bij de echtgenoot heeft gewoond en ze geeft zelf aan, in bijlage aan proces-verbaal AN.42.LB.127438/2011 - GF d.d. 05.09.2011 dat ze in Ivoorkust nog veel familie heeft (haar beide ouders, 2 zussen en veel nonkels) waarmee ze contact heeft via telefoon en internet en dat ze buiten haar man en zijn kinderen geen familie of kennissen heeft in België. Rekening houdende met deze elementen werd een overweging gemaakt zoals aangegeven in artikel 11 §2 , voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht van betrokkene wordt ingetrokken.*

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”*

1.6. Op 7 december 2015 wordt aan verzoekende partij een attest van immatriculatie afgeleverd, geldig tot 7 juni 2016.

## 2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij voert in een enig middel in de synthesememorie de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

*"Verzoekster verwijst in casu naar de bepalingen van art. 11§2, lid 4 van de Wet van 15.12.1980 en naar de inhoud van de bestreden beslissing.*

*Verzoekster blijft erbij dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.*

*In casu is duidelijk dat het verblijfsrecht van verzoekster wordt beëindigd ten gevolge van het feit dat zij niet meer samenwoont met haar ex-partner.*

*Verwerende partij maakt in haar beslissing dd. 20.04.2012 zelf gewag van het vonnis van de Vrederechter van het 6de Kanton Antwerpen dd. 5.12.2011, een verslag van de wijkagent en enkele PV's.*

*Gelet op het voorgaande komt verwerende partij toch nog tot het besluit dat verzoekster niet het slachtoffer zou zijn van intrafamiliaal geweld - quod non -, gezien zij door haar man niet zou geslagen zijn (?!).*

*Verwerende partij dient toch te weten dat partnergeweld/intrafamiliaal geweld vele vormen kan aannemen.*

*Volgens de WGO gaat het om "elke vorm van geweld in een intieme relatie die schade berokkent of lichamelijke, psychologische of seksuele letsels veroorzaakt aan de betrokkenen. Eveneens begrepen in deze definitie zijn "dreigen met geweld, dwang of vrijheidsberoving, zowel aan het openbare leven als in de privésfeer. Geweld moet begrepen worden vanuit verschillen in persoonlijke tolerantie en lijden van elk individu."*

*Zie Partnergeweld, rol van de huisarts, februari 2004, Hoofdstuk 1, 1.2 .*

*Verwerende partij baseert zich op 'vermoedens' bij het nemen van haar beslissing.*

*Als zodanig gaat verwerende partij er van uit dat het voor verzoekster beter is terug te keren naar haar land van herkomst gezien haar beide ouders daar wonen.*

*Verwerende partij stelt echter verkeerdelijk dat verzoekster in België geen vrienden en kennissen zou hebben.*

*Indien tegenpartij voorgaande elementen in overweging had genomen, had zij nooit kunnen stellen dat verzoekster niet voldoet aan de gestelde voorwaarden.*

*Dat deze houding onmogelijk als een daad van zorgvuldig bestuur kan aangemerkt worden.*

*Hierdoor dient de onwettigheid van de beslissing van tegenpartij gesanctioneerd te worden."*

3.2. In de nota met opmerking wordt het volgende gesteld:

*"Aangezien verzoekster als enig middel opwerpt: "schending van het zorgvuldigheidsprincipe en van art 42quater Vreemdelingenwet. "*

*Verzoekster stelt dat zij het slachtoffer was van huiselijk geweld en zij zich in een schrijnende situatie bevond, en dat hier ten onrechte geen rekening mee werd gehouden in de bestreden beslissing.*

*De verwerende partij laat vooreerst gelden dat artikel 42quater in casu geen toepassing vindt nu deze bepaling betrekking heeft op de beëindiging van het verblijf van familieleden van Unieburgers of Belgen, terwijl verzoekster gehuwd is met een vreemdeling.*

*Dit onderdeel van het middel is dan ook niet ontvankelijk.*

*In casu is artikel 11 §2, 4e lid van de Wet dd. 15.12.1980 van toepassing, waarnaar ook wordt verwezen in de bestreden beslissing:*

"De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°."

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

"De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene stond sedert 01.04.2011, bij haar aankomst in België, ingeschreven op het adres van de echtgenoot, maar staat sedert 18.10.2011 geregistreerd op een ander adres. Op 13.03.2012 werd dit ook vastgesteld door de bevoegde wijkagent. In zijn verslag d.d. 13.03.2012 vermeldt de wijkagent tevens dat reeds 2 aanvankelijke en 2 navolgende processen-verbaal voor familiale twist van het koppel bekend zijn bij de politie.

Op 05.12.2011 velt de vrederechter van het 6de kanton Antwerpen een vonnis waarin gesteld wordt dat de verplichting der echtgenoten jegens elkaar tot samenwonen tijdelijk geschorst wordt. Er wordt vastgesteld dat er een ernstige verstoring is van de verstandhouding tussen beide partijen.

In bijlage aan proces-verbaal AN 42.LB.095001/2011 -GF d.d. 30.08.2011 haalt betrokkene aan dat haar man bazig is en dat hij zou eisen dat betrokkene onderdanig en gehoorzaam is; er zouden geen slagen gevallen zijn. Betrokkene kan geen aanspraak maken op de bepalingen van artikel 11 §2, 4de lid, betreffende geweld in de familie.

Betrokkene is nog maar sedert 04.04.2011 in België geregistreerd. Ze heeft maar ongeveer een halfjaar bij de echtgenoot gewoond en ze geeft zelf aan, in bijlage aan proces-verbaal AN.42.LB.127438/2011 - GE d.d. 05.09.2011 dat ze in Ivoorkust nog veel familie heeft (haar beide ouders, 2 zussen en veel nonkels) waarmee ze contact heeft via telefoon en internet en dat ze buiten haar man en zijn kinderen geen familie of kennissen heeft in België. Rekening houdende met deze elementen werd een overweging gemaakt zoals aangegeven in artikel 11 §2, voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht van betrokkene wordt ingetrokken."

(onderlijning toegevoegd)

Uit bovenstaande motieven blijkt meer dan afdoende dat door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie ter dege rekening werd gehouden met de concrete situatie van verzoekster.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad allerm minst dat verzoekster het slachtoffer zou zijn geweest van "een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek" of van "geweld in de familie". Verzoekster heeft allerm minst verklaringen in die zin afgelegd aan de politie, en zulks blijkt evenmin uit het vonnis van de Vrederechter.

Het is niet omdat de Vrederechter oordeelt dat de verstandhouding tussen de echtgenoten verstoord is, dat er sprake is van dermate ernstige feiten zoals verzoekster volstrekt ongestaafd voorhoudt.

Op basis van de talrijke stukken uit het administratief dossier dienaangaand blijkt meer dan afdoende dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en geenszins op onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Ook heeft verzoekster zelf aan de politie verklaard - zoals eveneens blijkt uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing - dat zij alhier geen vrienden heeft en dat al haar familie in Ivoorkust woont.

De gemachtigde heeft zich dan ook geenszins gebaseerd op 'vermoedens'.

Ook de beweemde tewerkstelling van verzoekster kan aan de bestreden beslissing geen afbreuk doen. Verzoekster heeft niet alleen nooit aan de gemachtigde ter kennis gebracht dat zij zou werken - integendeel blijkt uit haar diverse verklaringen t.a.v. de politie dat zij niet werkte - zodat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie hiermee geen rekening kon houden doch bovendien toont verzoekster niet aan op welke wijze haar beweemde tewerkstelling afbreuk zou doen aan de bestreden beslissing.

Zo verzoekster al zou werken - wat overigens bij een bewering blijft en geenszins wordt bewezen — kan dit enkel tijdens haar legaal verblijf dat zij heeft bekomen op basis van gezinshereniging. Wanneer dit gezin niet meer bestaat, kan haar legaal verblijf, en dienvolgens haar tewerkstelling, uiteraard niet meer worden verdergezet.

Verzoeksters beschouwingen zijn niet ernstig.

*Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie rekening heeft gehouden met verzoeksters daadwerkelijke situatie.*

*Verzoeksters volstrekt ongestaafde beschouwingen kunnen daaraan geen afbreuk doen.*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoeksters verblijf diende te worden ingetrokken.*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.*

*De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoeksters enig middel niet kan worden aangenomen.*

*In zo verre verzoekster zich in fine van haar verzoekschrift no g het recht voorbehoudt om later aanvullende stukken neer te leggen, laat de verwerende partij gelden dat dit niet kan in het kader van het annulatiecontentieux.*

*De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).*

*Verzoekster kan dan ook niet dienstig nadien nog nieuwe stukken voorbrengen.”*

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De Raad benadrukt daarenboven dat in casu de bestreden beslissing geen uitspraak doet over een door de bestuurde gevraagd voordeel waarbij de administratie kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen. Bijgevolg komt het aan de administratie toe om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing, zoals de beëindiging van het verblijfsrecht, te treffen.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in samenhang met artikel 11, § 2° van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.4. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat een einde werd gesteld aan het verblijf met toepassing van artikel 11, § 2, 2° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“§2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :*

*(...)*

*2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven.*

*(...)”*

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Betrokkene stond sedert 01.04.2011, bij haar aankomst in België, ingeschreven op het adres van de echtgenoot, maar staat sedert 18.10.2011 geregistreerd op een ander adres. Op 13.03.2012 werd dit ook vastgesteld door de bevoegde wijkagent. In zijn verslag d.d. 13.03.2012 vermeldt de wijkagent tevens dat reeds 2 aanvankelijke en 2 navolgende processen-verbaal voor familiale twist van het koppel bekend zijn bij de politie.*

*Op 05.12.2011 velt de vrederechter van het 6de kanton Antwerpen een vonnis waarin gesteld wordt dat de verplichting der echtgenoten jegens elkaar tot samenwonen tijdelijk geschorst wordt. Er wordt vastgesteld dat er een ernstige verstoring is van de verstandhouding tussen beide partijen.*

*In bijlage aan proces-verbaal AN 42.LB.095001/2011 -GF d.d. 30.06.2011 haalt betrokkene aan dat haar man bazig is en dat hij zou eisen dat betrokkene onderdanig en gehoorzaam is; er zouden geen slagen gevallen zijn.*

*Betrokkene kan geen aanspraak maken op de bepalingen van artikel 11 §2, 4de lid, betreffende geweld in de familie.*

*Betrokkene is nog maar sedert 04.04.2011 in België geregistreerd, ze heeft maar ongeveer een half jaar bij de echtgenoot heeft gewoond en ze geeft zelf aan, in bijlage aan proces-verbaal AN.42.LB.127438/2011 - GF d.d. 05.09.2011 dat ze in Ivoorkust nog veel familie heeft (haar beide ouders, 2 zussen en veel nonkels) waarmee ze contact heeft via telefoon en internet en dat ze buiten haar man en zijn kinderen geen familie of kennissen heeft in België. Rekening houdende met deze elementen werd een overweging gemaakt zoals aangegeven in artikel 11 §2 , voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht van betrokkene wordt ingetrokken.”*

3.5. Verzoekende partij betwist de motieven van de bestreden beslissing niet waar deze aanduiden dat er geen sprake meer is van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met haar echtgenoot.

Verzoekende partij betoogt echter in de synthesesamenvatting dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de vaststelling is gekomen dat zij niet het slachtoffer zou zijn van “*partnergeweld/intrafamiliaal geweld*” omdat zij niet zou zijn geslagen door haar echtgenoot. Verzoekende partij voert aan dat partnergeweld immers vele vormen kan aannemen, waarbij zij verwijst naar en citeert uit het verslag “*Partnergeweld, rol van de huisarts, februari 2004*” (bijlage 4 bij het initieel verzoekschrift). Hierbij wenst zij te benadrukken dat partnergeweld ruimer te begrijpen is dan fysiek geweld alleen. Het gegeven dat de gemachtigde met dit element geen rekening heeft gehouden, getuigt van onzorgvuldig bestuur, aldus verzoekende partij.

Verzoekende partij stelt met andere woorden dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft onderzocht of zij wel aanspraak kan maken op de bepalingen van artikel 11, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet, met name de bijzondere bescherming die daar wordt voorzien.

3.6. Artikel 11, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.”*

Het Grondwettelijk Hof heeft bevestigd dat de bijzondere bescherming die op grond van de voormelde bepaling wordt verleend aan de slachtoffers van echtelijk geweld, een omzetting vormt van artikel 15, lid 3, van de richtlijn 2003/86/EG, dat bepaalt :

*“In geval van weduwnaar- of weduwschap, echtscheiding, scheiding, of van overlijden van eerstegraads bloedverwanten in rechtstreekse opgaande of neergaande lijn, kan, indien zulks vereist is op aanvraag, een autonome verblijfstitel worden verleend aan personen die uit hoofde van gezinshereniging zijn toegelaten. De lidstaten stellen bepalingen vast om te waarborgen dat in geval van buitengewoon moeilijke omstandigheden een autonome verblijfstitel wordt verleend”.*

Hierdoor geeft de Belgische wetgever een concrete invulling aan wat ‘buitengewone moeilijke omstandigheden’ worden genoemd in richtlijn 2003/86/EG. In de richtsnoeren voor de toepassing van richtlijn 2003/86/EG (COM (2014) 210 definitief van 3 april 2014) stelt de Commissie: “*De buitengewoon moeilijke omstandigheden moeten zijn veroorzaakt door de gezinssituatie of door de verbreking daarvan, niet door problemen die aan andere oorzaken zijn te wijten. Voorbeelden van buitengewoon moeilijke omstandigheden zijn gevallen van huiselijk geweld tegen vrouwen en kinderen, bepaalde gevallen van gedwongen huwelijk, het risico van vrouwelijke genitale verminking, of gevallen waarin de persoon bij gedwongen terugkeer naar het land van herkomst in een buitengewoon moeilijke gezinssituatie terecht zou komen.”*

Artikel 11, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet beoogt twee situaties.

Het artikel 11, § 2, vierde lid preciseert vooreerst dat indien de vreemdeling aantoonbaar – dit is het bewijs levert – het slachtoffer te zijn geweest van feiten van huiselijk geweld tijdens het huwelijk of het partnerschap met een derdelander zoals vermeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek, de gemachtigde in geen geval een einde kan stellen aan het verblijf van deze vreemdeling. Deze bepaling, die werd ingevoegd bij wet van 8 juli 2011, voert ten aanzien van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid in die daarvoor niet bestond.

In al de andere gevallen, daarentegen, dient de verwerende partij, zoals artikel 11, § 2, vierde lid, van de vreemdelingenwet reeds bepaalde vóór de wijziging ervan bij wet van 8 juli 2011, rekening te houden met de situatie van de personen die het slachtoffer zijn van echtelijk geweld (d.i. “geweld in de familie”), die niet langer een gezinscel vormen en die het voordeel van het legaal verblijf niet verliezen indien zij een bijzondere bescherming in de zin van de voormelde richtlijn nodig hebben (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.22.2-B.22.4).

3.7. De Raad herinnert er aan dat bij een beëindiging van het verblijf, dat niet geschiedt op de aanvraag van de betrokkene, het de taak van de gemachtigde is om op een zorgvuldige wijze zijn beslissing voor te bereiden en zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij niet onder de toepassing van artikel 11, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet valt.

Met betrekking tot de bewering van verzoekende partij dat zij wel degelijk het slachtoffer is geworden van partnergeweld (d.i. geweld in de familie), stelt de Raad vast dat er zich in het administratief dossier verschillende documenten bevinden die gewag maken van moeilijkheden tussen verzoekende partij en haar echtgenoot. Zo wordt in het proces-verbaal nr. AN.42.LB.095001/2001-GF van 4 juli 2011 dat werd opgesteld door de lokale politie van de politiezone Antwerpen en dat op 20 april 2012 werd overgemaakt aan de procureur des Konings te Antwerpen onder meer melding gemaakt van het volgende: *“A. komt ten burele en wenst haar beklag te doen over de manier waarop ze thuis door haar levensgezel, Y. P. wordt behandeld. (...) Y. P. zou uiterst bazig zijn en zou eisen dat A. onderdanig en gehoorzaam is. Er zouden geen slagen zijn gevallen maar Y. P. zou haar geregeld op de straat zetten als ze niet gehoorzaamt. (...) Onze dienst slachtofferzorg is op de hoogte van de situatie, slachtofferzorg heeft A. ten burele begeleid om aangifte van de situatie te doen, zij zullen de toestand verder opvolgen.”* Dit proces-verbaal bevat een bijlage met de handgeschreven verklaringen van verzoekende partij in het Frans.

In het proces-verbaal van verhoor van 5 september 2011 (bijlage aan PV nr. AN.42.LB.127438/2011-GF) verklaart verzoekende partij onder meer dat zij enkel buitenkomt om boodschappen te doen, doch dat haar echtgenoot zodanig jaloers is dat zij niet alleen naar de winkel mag gaan. In het “*Vervolg 1*” aan dit proces-verbaal wordt toegelicht dat de echtgenoot van verzoekende partij eveneens ten burele is komen opdagen, dat hij geagiteerd reageert wanneer hem wordt gemeld dat hij bij het verhoor niet aanwezig kan zijn en dat hij achteraf elke medewerking aan de politie weigert om een huiszoeking te laten verrichten in zijn woning, waardoor deze huiszoeking niet kon worden uitgevoerd. In dit verslag wordt door de hoofdinspecteur tevens het volgende benadrukt: *“Tevens wensen wij u ter kennis te brengen dat tijdens het verhoor van A. zij ons meermaals duidelijk maakt dat zij een enorme angst heeft voor haar echtgenoot. Deze zou een enorme controle over haar uitvoeren en haar psychologisch onder druk zetten. Betrokkene krijgt geen enkele bewegingsvrijheid van haar echtgenoot, en is financieel volledig afhankelijk van hem. (...) Zij wenst geen kopij van haar verhoor uit angst dat hij dit te lezen zou krijgen.”*

De Raad stelt vast dat op grond van de stukken van het administratief dossier dan ook blijkt dat de gemachtigde op de hoogte was van de problemen die verzoekende partij beweert te hebben ondervonden met haar echtgenoot, en die mogelijk kunnen gelden als een ernstige aanwijzing voor de bewering van verzoekende partij dat zij het slachtoffer is geworden van partnergeweld, d.i. geweld in de familie.

Bovendien refereert de bestreden beslissing zelf naar het vonnis van de vrederechter van het zesde kanton te Antwerpen waarin wordt gesteld dat er sprake is van een ernstige verstoring van de verstandhouding van de partijen en naar de “*bijlage aan het proces-verbaal AN 42.LB.095001/2011-GF d.d. 30.06.2011*” waarin verzoekende partij aanhaalt dat haar echtgenoot bazig is en dat hij zou eisen dat zij onderdanig en gehoorzaam is. De gemachtigde was dan ook op de hoogte van de relevante informatie waaruit blijkt dat er zich moeilijkheden hebben voorgedaan tussen verzoekende partij en haar echtgenoot, en die aan de basis liggen van de verbreking van het huwelijksleven tussen verzoekende partij en haar man.

3.8. Daargelaten de vraag of de feiten waarvan de gemachtigde op de hoogte was voldoende ernstig zijn om te kunnen vaststellen dat verzoekende partij als *“slachtoffer (...) van geweld in de familie”* aanspraak kan maken op de bijzondere bescherming voorzien in artikel 11, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet, stelt de Raad samen met verzoekende partij vast dat in de bestreden beslissing evenwel wordt vastgesteld dat verzoekende partij hierop geen aanspraak kan maken omdat, blijkens de gegevens waarover de gemachtigde beschikt, niet blijkt dat er *“slagen gevallen zijn”*. De gemachtigde stelt immers het volgende: *“Op 05.12.2011 velt de vrederechter van het 6de kanton Antwerpen een vonnis waarin gesteld wordt dat de verplichting der echtgenoten jegens elkaar tot samenwonen tijdelijk geschorst wordt. Er wordt vastgesteld dat er een ernstige verstoring is van de verstandhouding tussen beide partijen. In bijlage aan proces-verbaal AN 42.LB.095001/2011 -GF d.d. 30.06.2011 haalt betrokkene aan dat haar man bazig is en dat hij zou eisen dat betrokkene onderdanig en gehoorzaam is; er zouden geen slagen gevallen zijn. Betrokkene kan geen aanspraak maken op de bepalingen van artikel 11 §2, 4de lid, betreffende geweld in de familie.”*

De conclusie in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet kan worden beschouwd als *“slachtoffer (...) van geweld in de familie”*, steunt derhalve op de vaststelling dat niet blijkt dat er sprake is geweest van fysiek geweld ten opzichte van verzoekende partij: zij zou niet zijn geslagen door haar echtgenoot.

Uit het artikel 11, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt niet dat het begrip “personen die slachtoffer zijn van geweld in de familie”, beperkt is tot situaties van fysiek geweld.

De Raad wenst er verder op te wijzen dat onder intrafamiliaal of partnergeweld kan worden begrepen de aantasting van de persoonlijke integriteit door lichamelijke, geestelijke of seksuele geweldpleging, belaging en bedreiging waarbij de ernst van de geweldpleging kan variëren van licht naar zeer zwaar.

De omzendbrief nr. COL 3/2006 van het college van procureurs-generaal bij de hoven van beroep, Brussel, 1 maart 2006, houdt een uniforme definitie van het begrip intrafamiliaal geweld voor als *“iedere vorm van fysiek, seksueel, psychisch of economisch geweld tussen leden van eenzelfde familie, ongeacht hun leeftijd”*.

Omzendbrief nr. COL 4/2006 specificeert de definitie van partnergeweld als *“iedere vorm van fysiek, seksueel, psychisch of economisch geweld tussen echtgenoten of personen die samenwonen of samengewoond hebben en tussen wie een duurzame affectieve en seksuele band bestaat of bestaan heeft.”* Voor de toepassing van die definitie wordt onder geweld verstaan:

a) alle strafbare gedragingen die door een daad of een verzuim schade berokkenen aan de benadeelde persoon. Dat geweld kan fysiek zijn (bijv. opzettelijke slagen en verwondingen), seksueel (bijv. aanranding van de eerbaarheid of verkrachting), psychisch (bijv. belaging, laster, eerroof, beledigingen) of zelfs economisch (bijv. verlating van familie)

b) maar ook alle gedragingen waarvan, hoewel ze geen misdrijf lijken te zijn, bij de politie of het parket aangifte wordt gedaan en waarvan proces-verbaal wordt opgemaakt onder tenlasteleggingscode 42L (familiaal geschil).

Het nationaal actieplan inzake de strijd tegen het partnergeweld, goedgekeurd op de interministeriële conferentie van 8 februari 2006 definieert partnergeweld als volgt:

*“Geweld in intieme relaties is een geheel van gedragingen, handelingen en houdingen van één van de partners of ex-partners die erop gericht zijn de andere te controleren en te domineren. Het omvat fysieke, psychische, seksuele en economische agressie, bedreigingen of geweldplegingen die zich herhalen of kunnen herhalen en die de integriteit van de ander en zelfs zijn sectioprofessionele integratie aantasten.”*

Verder wijst de Raad op punt II.1.9. van de omzendbrief van de “Staatssecretaris voor Asiel en Migratie” van 13 december 2013 betreffende de toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, die door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 geïnterpreteerd werden, waarin het toepassingsgeval van *“personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinsscel vormen met de persoon die zij vervoegen en die bescherming nodig hebben”*, als volgt wordt toegelicht: *“In het eerste geval kan het bewijs worden geleverd door een vonnis of door een proces verbaal met vaststellingen op heterdaad. In het tweede geval kan het om situaties gaan waar er geen vonnis is of die betrekking hebben op andere feiten (bijvoorbeeld psychologische intimidatie).”*

De verzoekende partij kan dan ook worden gevolgd in haar stelling dat partnergeweld, d.i. geweld in de familie, verschillende vormen kan aannemen, waaronder het toebrengen van psychologische letsels – d.i. psychisch/geestelijk geweld. Het is derhalve onzorgvuldig om te stellen dat zij geen aanspraak kan maken op de bijzondere bescherming voorzien in artikel 11, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet om de enkele reden dat haar echtgenoot niet zou zijn overgegaan tot fysiek geweld.



Nogmaals daargelaten de vraag of de aanwijzingen van partnergeweld, in casu psychisch geweld, waaraan verzoekende partij werd blootgesteld, zwaarwegend genoeg zijn om in aanmerking te komen voor een bijzondere bescherming, met name een behoud van verblijfsrecht, zoals bedoeld in artikel 11, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet, dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde te dezen zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid door een te beperkende interpretatie te geven aan het in artikel 11, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalde begrip “*personen die slachtoffer zijn van geweld in de familie*”. Aldus blijkt dat de gemachtigde in casu niet op zorgvuldige wijze “*in het bijzonder rekening [heeft gehouden] met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben.*”

3.9. In de nota met opmerkingen wordt dienaangaande gesteld dat uit de stukken die zich in het administratief bevinden, allerminst blijkt dat verzoekende partij het slachtoffer is geworden van geweld in de familie en dat verzoekende partij allerminst verklaringen in die zin heeft afgelegd aan de politie. Zulks blijkt evenmin uit het vonnis van de vrederechter. De Raad merkt op dat het verweer dat verzoekende partij “*allerminst verklaringen in die zin heeft afgelegd aan de politie*”, niet rijmt met de reeds supra besproken stukken die zich in het administratief dossier bevinden, en waaruit blijkt dat zij wel degelijk verschillende keren aan de politie heeft verklaard dat zij door haar man onder druk wordt gezet om hem te gehoorzamen en dat haar (bewegings)vrijheid op ernstige wijze door hem wordt beperkt. Verwerende partij lijkt hiermee enkel haar standpunt te bevestigen dat er in casu geen sprake is van “*geweld in de familie*”, aangezien verzoekende partij niet aan de politie heeft verklaard dat zij te maken heeft gekregen met fysiek geweld. Zij heeft immers gesteld niet door hem te zijn geslagen. Een dergelijk standpunt doet op geen enkele wijze afbreuk aan de bovenvermelde vaststellingen.

Verwerende partij haalt verder in de nota nog aan dat uit de inhoud van het vonnis van de vrederechter niet blijkt dat er sprake is van “*dermate ernstige feiten, zoals verzoekster volstrekt ongestaafd voorhoudt*”. De bevinding dat de door verzoekende partij opgegeven problemen met haar man in het algemeen, dus los van het feit dat er geen slagen zouden zijn gevallen, niet als voldoende ernstig kunnen worden beschouwd opdat verzoekende partij kan worden beschouwd als een slachtoffer van “*geweld in de familie*”, betreft op zich a posteriori beoordeling en motivering die niet als dusdanig is terug te vinden in de bestreden beslissing. Het achteraf in de nota met opmerkingen toevoegen van een motivering kan de vastgestelde onzorgvuldigheid in de motivering van de bestreden beslissing niet herstellen.

3.10. Gelet op wat voorafgaat dient te worden besloten dat de gemachtigde in casu de bestreden beslissing op onvoldoende zorgvuldige wijze heeft onderzocht en gemotiveerd door te stellen dat er geen toepassing diende te worden gemaakt van artikel 11, §2, vierde lid van de vreemdelingenwet omdat verzoekende partij niet door haar echtgenoot is geslagen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel werd bijgevolg aangetoond.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zowel wat betreft intrekking van het recht op verblijf, in casu de beëindiging, als wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zij geen aanspraak maken op een bijzondere bescherming zoals voorzien in artikel 11, §2, vierde lid van de vreemdelingenwet.

De overige onderdelen van het middel behoeven dan ook geen verder onderzoek.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 april 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES